

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯƠI TÁM

CÓ LÝ ĐÀU ĐƯỜNG ĐỘT GIAI NHÂN

Mã Siêu Hưng hô lớn:

- Mau mau hạ lệnh phái nhiều người lặn xuống nước để cứu cho bằng được vị cô nương đó.

Tên thuyền phu ở đằng lái liền vâng dạ, lớn tiếng truyền lệnh ra.

Bỗng thấy hai người ở đáy nước ngoi lên mặt sông ở giữa dòng, một người đem theo A Kha ướt sũng những nước, miệng hô lớn:

- Đã bắt được cô gái đây rồi.

Tiếp theo, người ở mé tả nắm lấy búi tóc Trịnh Khắc Đẳng giơ cao lên nói:

- Gã trai cũng đã bắt được...

Hắn vừa dứt lời, bỗng nghe đánh bồm một cái, Trịnh Khắc Đẳng lại rớt xuống nước chìm ngấm. Trong tay tên thủy thủ chỉ còn lại nắm tóc.

Nguyên búi tóc của Trịnh Khắc Đẳng là tóc mượn ở ngoài buộc vào, bây giờ lại tuột ra.

Mọi người nổi lên tràng cười ha hả.

Mấy tay thủy thủ lại lặn xuống mò tìm.

Vì Tiểu Bảo hớn hỏ tươi cười hô:

- Chúng ta mau mau lại coi Bách thắng đao vương xem lão nhân gia chiến đấu với Bán kiếm hữu huyết ra làm sao.

Ngô Lục Kỳ ngồi ở dưới thuyền giục bốn tên thủy thủ ra sức bơi thuyền thật lẹ về phía hai lão Hồ Dật Chi và Phùng Tích Phạm đang tỷ đấu trên cây gỗ.

Thuyền bơi đến gần, dưới ánh trăng tỏ, những luồng bạch quang lấp lánh trên mặt sông. Hai cao nhân đang chiến đấu cực kỳ khốc liệt.

Kể về võ công thì hai người nghệ thuật tương đương, không ai hơn kém, e rằng trong vòng ngàn chiêu cũng chưa phân thắng bại. Nhưng Phùng Tích Phạm

ban ngày đã phải đấu chưởng với Phong Tế Trung và Huyền Trinh đạo nhân. Huyền Trinh đạo nhân thì chẳng kể làm chi, nhưng Phong Tế Trung nội lực cũng vào tay khá, khiến cho lão lúc đó cũng cảm thấy khí huyết trong ngực chuyển vận không được thư thái. Bây giờ lão chiến đấu lâu rồi, lồng ngực cũng ngâm ngấm đau.

Hai người đánh nhau trên cây gỗ, không tiến thì phải lùi dần chứ chẳng có đường nào xoay xở.

Bách thắng đao vương Hồ Dật Chi phóng ra những chiêu đao rất hung hiểm, toàn dùng thế công chứ không giữ thế thủ. Chiêu nào cũng tựa hồ đánh thực mạng cho hai bên cùng chết.

Cách đánh này chỉ những người võ nghệ tầm thường gặp lúc nguy hiểm mới hay sử dụng. Nhưng đao pháp của Hồ Dật Chi tự lập thành một gia phái, bề ngoài coi rất nguy ngập mà thật ra rất vững vàng. Võ công của lão đã tinh kỳ lại thêm phần ác liệt ghê gớm, khiến cho Phùng Tích Phạm không khỏi sinh lòng khiếp sợ.

Hắn lại ngó thấy một con thuyền nhỏ đang bơi tới. Những người đứng trên đầu thuyền tay cầm binh khí, hiển nhiên là những nhân vật đã chạm trán lúc ban ngày ở sông bạc, trong đó có cả lão khiêu hoá.

Hồ Dật Chi bỗng quát lên một tiếng thật to, vung đao lên chém tả, quét hữu, đâm lên bổ xuống, đánh liên sáu đao.

Phùng Tích Phạm gắng sức chống chọi. Trong lúc hoang mang, hắn vẫn trả đòn được hai kiếm và giữ môn hộ nghiêm mật dị thường.

Ngô Lục Kỳ cất tiếng ca ngợi:

- Hảo đao pháp! Hảo kiếm pháp!

Hồ Dật Chi lại chém một đao vào trước mặt đối phương.

Phùng Tích Phạm phải nửa bước và ngã người về phía sau mới tránh khỏi chiêu đao ác liệt. Hắn lại huy động trường kiếm che đỡ phía trước.

Lúc này chân trái hắn đã đạp vào ngọn cây gỗ, nửa bàn chân phía sau đã dúng xuống nước rồi. Bây giờ hắn có lùi thêm ba tấc cũng không được nữa.

Hồ Dật Chi lại chém liên ba đao. Phùng Tích Phạm trả đòn ba kiếm chứ không lùi thêm chút nào nữa.

Hồ Dật Chi quát lên một tiếng thật to, vung đao bổ xuống.

Phùng Tích Phạm nghiêng người đi né tránh. Dè đâu Hồ Dật Chi ra chiêu này rồi không thu tay về, tiếp tục phóng đao chém xuống đánh nát một tiếng. Cây gỗ bị chặt đứt làm hai đoạn.

Chỗ Phùng Tích Phạm đứng chỉ là đoạn ngọn cây dài chừng hai thước.

Cây gỗ vừa đứt, hắt rú lên một tiếng "úi chao" rồi ngã xuống nước.

Hồ Dật Chi liêng thanh đao khỏi tay nhằm đâm tới người Phùng Tích Phạm.

Phùng Tích Phạm đang ở dưới nước khó bề né tránh. Hắt thấy thanh cương đao liêng tới vội quăng trường kiếm ra.

Đao kiếm đụng nhau trên không bật lên tiếng choang rùng rợn. Tia lửa bắn ra tung toé rồi rớt xuống sông.

Phùng Tích Phạm liền lặn hụp xuống nước biến mất.

Hồ Dật Chi ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm:

- Thăng cha này giỏi nghề bơi lội như vậy, nếu mình cũng bị lặn xuống nước với hắt tất gặp phải độc thủ.

Ngô Lục Kỳ đồng dục lên tiếng:

- Bách thắng đao vương quả nhiên danh bất hư truyền! Bữa nay trông thấy thần kỹ mới được mở rộng tầm mắt. Mời đại hiệp qua thuyền này cùng nhau uống một chung rượu được chăng?

Hồ Dật Chi đáp:

- Như vậy tại hạ quấy quả mấy vị một phen.

Lão nhảy qua mà đầu thuyền chỉ khể chìm xuống một chút, còn thân thuyền tuyệt không tròng trành.

Vì Tiểu Bảo không hiểu nhảy được như vậy là khó lắm, còn bọn Ngô Lục Kỳ, Mã Siêu Hưng rất lấy làm bội phục.

Ngô Lục Kỳ chấp tay giới thiệu:

- Vị này là Mã Siêu Hưng huynh đệ, vị kia là Vi Tiểu Bảo huynh đệ. Bọn tại hạ đều là người Thiên Địa Hội.

Hồ Dật Chi giơ ngón tay cái lên nói:

- Ngô huynh! Ông bạn là người trong Thiên Địa Hội. Vụ này phải giữ rất bí mật, nếu để lộ ra ngoài thì toàn gia khó nổi bảo toàn. Ngô huynh mới gặp lão phu lần đầu đã nói trắng ra chẳng giấu diếm gì. Tấm lòng khảng khái ấy khiến lão phu rất khâm phục.

Ngô Lục Kỳ cười đáp:

- Đối với Bách thắng đao vương mà cũng không tin chẳng hoá ra tiểu đệ là kẻ tiểu nhân đê hèn lắm ư?

Hai câu thổ lộ gan ruột này tỏ ra lão coi Hồ Dật Chi như người bạn thân thiết.

Hồ Dật Chi cả mừng nắm chặt tay lão nói:

- Những năm gần đây, tiểu đệ ẩn cư làm nghề trồng tía, không hỏi đến chuyện giang hồ. Ngờ đâu bữa nay lại được kết giao với một vị hảo bằng hữu là Thiết cái Ngô Lục Kỳ.

Nói rồi hai người hai người dắt tay nhau đi vào khoang thuyền.

Hồ Dật Chi nhìn bọn Mã Siêu Hưng, Vi Tiểu Bảo chỉ khẽ gật đầu một cái chứ chưa hỏi han gì.

Vi Tiểu Bảo thấy Hồ Dật Chi đã bại được sư phụ của Trịnh Khắc Đẳng thì vừa khâm phục vừa cảm tạ, liền nói:

- Hồ đại hiệp đánh té Phùng Tích Phạm xuống sông để loài cá mập cắn cho đầy mình những máu. Như vậy Bán kiếm hữu huyết lại biến thành Vô kiếm hữu huyết. Ha ha!

Hồ Dật Chi tủm tủm cười nói:

- Vi hương chủ! Bản lãnh gieo thò lò của hương chủ quả nhiên không phải tầm thường.

Lão nói câu này có ý chế giễu Vi Tiểu Bảo võ công kém cỏi, chỉ giỏi nghề gieo thò lò, chơi lối cờ gian bạc lận, làm điều tệ nhũng.

Vi Tiểu Bảo chẳng lấy thế làm tức giận, lại cười đáp:

- Chúng ta liên thủ với nhau làm cái đánh được vô số bạc của lão lùn mập. Dĩ nhiên Hồ Đại hiệp được chia phân nửa. Lát nữa quay về tại hạ sẽ lấy cho.

Hồ Dật Chi cười nói:

- Lần sau Vi hương chủ làm nhà cái, lão phu làm nhà con. Chúng ta đánh bạc tay đôi thì nhất định hương chủ ăn đứt rồi.

Vi Tiểu Bảo cả cười đáp:

- Đại hiệp nói hay quá! Hay quá!

Mã Diêu Hưng sai người sắp một bàn rượu ở dưới thuyền.

Mọi người vừa uống một chung, bỗng thấy một con thuyền nhỏ bơi tới bầm báo:

- Cặp nam nữ thiếu niên ở trên bè gỗ đều đã được cứu lên và trôi lại để chờ phát lạc.

Mã Diêu Hưng cười nói:

- Đối với vị cô nương kia, các người không được vô lễ. Đó là phu nhân của Vi hương chủ mà chưa làm lễ thành hôn thôi. Còn gã trai...

Y quay sang Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa nói tiếp:

- Hãy đánh cho gã ba cái bạt tai rồi treo lên, nhưng phải nhớ đừng có đánh chết.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Mã đại ca quả là bạn tri kỷ của tiểu đệ.

Hồ Dật Chi nâng chung rượu lên uống một hớp rồi nói:

- Bữa nay chúng ta mới gặp nhau đã coi như tình cố cựu. Dĩ nhiên huynh đệ cũng chẳng dám dẫu điểm công việc của mình. Nói ra lại mắc cỡ, huynh đệ lui khỏi chốn giang hồ ẩn cư ngoài thành Côn Minh vì một người đàn bà.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Khúc hát của Trần Viên Viên có câu: Anh hùng cái gì giống đa tình. Đã là anh hùng dĩ nhiên là khách đa tình.

Ngô Lục Kỳ chau mày lẩm bẩm:

- Gã tiểu tử này chỉ thích nói nhăng nói càn, chẳng hiểu gì hết.

Không ngờ Hồ Dật Chi biến đổi sắc mặt, buông tiếng thở dài, thung thảng nói:

- Anh hùng lại cũng giống đa tình. Câu thơ này của Ngô Mai Thôn thật hay quá. Nhưng nghĩ lại Ngô Tam Quế chẳng phải đáng anh hùng vừa cũng không phải giống đa tình. Bất quá hẳn là phùng hiếu sắc mà thôi.

Lão hăng dặng một tiếng rồi ngâm hai câu: Thê tử xen chi vào đại kế. Anh hùng lại cũng giống đa tình.

Lão nhìn Vì Tiểu Bảo nói tiếp:

- Vi hương chủ! Hôm đó hương chủ ở trong Tam Thánh am được nghe Trần Viên Viên hát khúc này, thật là phước lớn. Huynh đệ kề cận nàng hai mươi ba năm mà chỉ nghe được khúc đầu có ba lần và từng đoạn một chữ không liên tục. Còn khúc sau, cũng phải nhờ hương chủ, huynh đệ mới được nghe từ đầu đến cuối.

Vì Tiểu Bảo lấy làm kỳ ngáp ngừng hỏi:

- Hồ đại hiệp ở gần y... những hai mươi ba năm ư? Đại hiệp là nhân tình của Trần Viên Viên phải không?

Hồ Dật Chi nhăn nhó cười đáp:

- Nàng... nàng chưa từng ngó thẳng vào mặt lão phu. Lão phu ở Tam Thánh am làm những việc trồng rau, quét nhà, dẫn củi, gánh nước. Nàng coi lão phu như một tên điên phu ở chốn quê mùa.

Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng đưa mắt nhìn nhau, đều lấy làm kinh hãi. Hai người không ngờ Mỹ đao vương lại mê nhan sắc Trần Viên Viên đến độ cam phận tội đời.

Ngày trước lão nổi tiếng võ công cao thâm, danh vọng cực thịnh vào hàng nhân vật số nhất số nhì trong võ lâm mà lại tình nguyện làm kẻ thấp kém như vậy, thì không ai hiểu nổi.

Hai người nhìn lại thấy tóc lão còn xanh, nhưng chòm râu thưa thớt mà bạc nhiều. Da mặt nhăn nheo, đen đui chẳng có chỗ nào đúng chữ "mỹ" cả.

Vi Tiểu Bảo cũng lấy làm kỳ hỏi:

- Hồ đại hiệp! Bần lãnh đại hiệp đã cao cường như vậy mà sao không ôm lấy Trần Viên Viên chạy đi cho rồi?

Hồ Dật Chi nghe Vi Tiểu Bảo hỏi câu này, trên mặt thoáng lộ vẻ giận dữ, mắt chiếu ra những tia hàn quang hung tợn.

Vi Tiểu Bảo khiếp sợ giật nảy mình lên, bất giác gãi để chung trà tuột tay, nước bắn tung toé ướt cả người.

Hồ Dật Chi cúi đầu thở dài nói:

- Hôm ấy lão phu đang ở Thành Đô tỉnh Tứ Xuyên, ngẫu nhiên ngó thấy Trần Viên Viên. Hỡi ôi! Đây cũng là mối oan nghiệt kiếp trước xui khiến lão phu thần hồn điên đảo, không sao thoát ra được nữa. Vi hương chủ! Hồ mỗ là một hán tử tầm thường, chẳng còn chí khí gì nữa. Thế rồi hỏi Trần Viên Viên ở trong phủ Bình Tây Vương, Hồ mỗ cũng xin vào trong phủ trông coi vườn tược để trồng hoa nhở cỏ. Sau nài đến ở Tam Thánh am, Hồ mỗ lại tới đó làm đầu bếp, chẳng dám mong gì hơn là sớm tối được ngó trộm nàng một lần đã lấy làm thỏa mãn. Có lý nào... có lý nào dám tơ hào nghĩ đến cử động đường đột giai nhân.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Nếu vậy Hồ đại hiệp trong lòng say mê y mà dễ thương hai mươi mấy năm, thủy chung y vẫn không biết tới hay sao?

Hồ Dật Chi gượng cười, gục gặc cái đầu đáp:

- Hồ mỗ sợ tiết lộ thân thế thì một ngày muốn nói vài câu ba cũng khó khăn. Nhất là ở trước mặt nàng, Hồ mỗ đành câm miệng hến. Trong hai mươi ba năm, Hồ mỗ chỉ nói với nàng cả thảy bốn mươi chín câu.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Hồ đại hiệp nhớ rõ như vậy thì thật là kỳ!

Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng cảm thấy tội nghiệp cho lão và cùng nghĩ bụng:

- Lão này nhớ được rõ cả từng bao nhiêu câu nói thì thật đã si tình đến cùng cực. Trên đời khó kiếm được người thứ hai như lão.

Ngô Lục Kỳ sợ Vi Tiểu Bảo ăn nói lỗ mãng khiến lão phải thương tâm liền lên tiếng trước:

- Hồ đại ca! Lòng sỗ hiếu của chúng ta mỗi người một thứ. Người ham mê võ thuật, kẻ say sưa rượu chè, lại có người chỉ thích cờ bạc. Trần Viên Viên là đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ, Hồ đại ca chỉ tán thưởng sắc đẹp và vẫn giữ được lòng thanh bạch với y thật là hiếm có. Tiểu đệ lớn mật có một lời muốn khuyên giải đại ca, không hiểu đại ca có dung nạp chăng?

Hồ Dật Chi đáp:

- Xin Ngô huynh cho nghe!

Ngô Lục Kỳ nói:

- Ngày trước dĩ nhiên nhan sắc của Trần Viên Viên vào bậc thiên hạ vô song, nhưng hiện giờ y lớn tuổi rồi, chắc là...

Hồ Dật Chi lắc đầu quây quây không nghe nữa, ngắt lời:

- Ngô huynh! Ở đời mỗi người có một chí hướng, tiểu đệ là kẻ ngu ngốc, Ngô huynh đã không coi vào đâu thì Hồ mỗ xin cáo biệt.

Lão nói rồi đứng dậy toan đi.

Vi Tiểu Bảo gọi dật lại:

- Hồ huynh hãy khoan! Trần Viên Viên nhan sắc phi thường. Trên thế gian làm gì có người như vậy. Đúng là tiên nữ giáng trần. Đáng tiếc Ngô hương chủ và Mã huynh chưa từng gặp thấy. Nếu không thì sau khi gặp mặt một lần, chắc cũng cam tâm đến trồng rau gánh nước cho y...

Ngô Lục Kỳ mắng thầm trong bụng:

- Con bà nó! Tên tiểu quỷ này chỉ giỏi huyênh hoang nói láo.

Vi Tiểu Bảo lại nói tiếp:

- Vụ này chính mắt tiểu đệ đã thấy rồi. Con gái Trần Viên Viên là A Kha chỉ xinh đẹp bằng nửa mẹ. Chẳng dẫu gì các vị, tiểu đệ đã có chủ ý: Dù bị ngàn đao từng xẻo, nát thịt tan xương cũng lấy nàng làm vợ bằng được mới nghe. Hôm qua ở trong sòng bạc, nàng toan móc mắt tiểu đệ, thật là tâm địa hung tàn, thủ đoạn độc ác, tiểu đệ cũng chẳng để tâm. Trường hợp này Hồ lão huynh cũng đã nhìn thấy chứ chẳng phải chuyện giả trá.

Hồ Dật Chi nghe gã nói rất láy làm cao hứng, liền nảy lòng đồng bệnh tương lân.

Doạn lão thở dài ra chiều tội nghiệp cho gã, lão đáp:

- Hồ mỗ coi A Kha với Vi huynh đệ đường như có vẻ vô tình.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Há phải chỉ vô tình, nàng còn cầm hận tiểu đệ thấu xương. Lão huynh chẳng đã thấy nàng mặt giận hầm hầm phóng kiếm đâm vào trước ngực tiểu đệ đấy ư? Nếu tiểu đệ mà không hên vận thì nàng đã phạm tội mưu sát thân phu rồi. Nàng... nàng... hừ... nàng lại thương yêu thằng cha Trịnh công tử kia nhất tâm nhất ý muốn làm phu thê với gã. Gã họ Trịnh khốn kiếp đó lại chưa chết chìm dưới đáy sông đi cho rảnh.

Hồ Dật Chi ngồi xuống cầm tay gã nói:

- Tiểu huynh đệ! Chữ tình ở trên thế gian là cái gì rất thiêng liêng, chẳng thể cưỡng cầu mà được. Tiểu huynh đệ đã được gặp A Kha, lại thành danh phận sư tỷ sư đệ với y, thế là phước lắm rồi. Hà tất phải cơ tâm quyết chí thành vợ chồng? Trong đời Vi huynh đệ đã được nhìn thấy y không biết bao nhiêu lần, nói với y không biết bao nhiêu lời. Y đã thoá mạ, đã đánh đập, đã cầm đao đâm tiểu huynh đệ là trong lòng y đã có hình ảnh về con người tiểu huynh đệ rồi. Tiểu huynh đệ phúc hậu đầy đĩnh, còn đòi gì nữa?

Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp:

- Hồ đại ca nói thế là phải. Nếu nàng đối với đệ không nhìn ngó gì đến, coi như trên đời không có thằng người tiểu đệ, thì cái đó quả nhiên khó chịu thật. Chẳng thà tiểu đệ để nàng đánh mắng, chửi bới, cầm đao mà đâm mà chém còn hơn. Có điều nàng đừng giết chết tại hạ là hay lắm rồi.

Hồ Dật Chi thở dài cãi:

- Dù y có giết chết tiểu huynh đệ thì lại càng tốt chứ sao? Y giết chết tiểu huynh đệ, tất trong lòng không khỏi có chút hối hận. Trong khi ngủ mơ có khi y ngó thấy tiểu huynh đệ, hoặc ban ngày lúc vô sự, y ngẫu nhiên nhớ tới tiểu huynh đệ cũng chưa biết chừng. Như vậy há chẳng hay hơn trong lòng y chẳng có tý gì về tiểu huynh đệ.

Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng nghe y nói vậy đưa mắt nhìn nhau ra chiều kinh hãi.

Hai người đều cho lão là người si ngốc đến cực điểm. Nếu vừa rồi không được mục kích lão chiến đấu với Phùng Tích Phạm, võ công đến độ xuất quỷ nhập thần, thì chẳng thể tin được lão là Mỹ đao vương, một nhân vật phong lưu lừng danh bốn biển.

Vì Tiểu Bảo nghe lão nói gật đầu lia lịa tán dương:

- Hồ đại ca nói đâu ra đấy. Trước kia tiểu đệ chưa nghĩ tới điểm này. Có điều tiểu đệ đã say mê một cô gái là quyết tâm lấy cho bằng được chứ chẳng thể nhần nại như lão ca. Giả tỷ A Kha có bắt tiểu đệ trồng rau gánh nước mà cho kẻ cận nàng thì dĩ nhiên tiểu đệ ưng ngay. Nhưng còn thằng lỏi Trịnh công tử kia cứ quần quít bên mình nàng thì "lão gia" phải đâm chết gã mới được.

Hồ Dật Chi có vẻ không đồng tình đáp:

- Tiểu huynh đệ nói vậy e rằng không đúng. Tiểu huynh đệ đã yêu quý một cô gái thì phải làm mọi điều cho lòng y cao hứng, tức là vì y chứ không phải vì mình. Nếu y đã muốn lấy Trịnh công tử, tiểu huynh đệ lý ra phải tìm thiên phương bách kế để giúp y hoàn thành tâm nguyện, dù mình mất mạng cũng cam tâm, mới khỏi tổn thương đến nền phong nhã.

Vì Tiểu Bảo lắc đầu nói:

- Dù tổn thương đến nền phong nhã, nhưng đi buôn lỗ vốn là tiểu đệ không làm đâu. Hồ đại ca! Tiểu đệ rất khâm phục đại ca về điểm này, những mong bá đại ca làm sư phụ. Chẳng phải tiểu đệ thích học đao pháp của đại ca, mà là học cái lối si tình của đại ca đối với Trần Viên Viên. Về mặt công phu này, tiểu đệ còn thua đại ca xa lắm.

Hồ Dật Chi rất lấy làm cao hứng đáp:

- Bất tất phải bài sư, chúng ta tha thiết khuyến khích nhau là đủ.

Ngô Lục Kỳ và Mã Điều Hưng nghe hai người nói chuyện không khỏi ngấm ngấm lắc đầu. Họ là hảo hán giang hồ, đối với bất cứ người đàn bà nào cũng chẳng để vào mắt. Nếu thích gái đẹp mà mất thì giờ thì chẳng thà vào kỹ viện, phí ít tiền bạc là muốn bao nhiêu cô cũng được. Họ cho Hồ Dật Chi và Vi Tiểu Bảo đều là hạng điên khùng, mất hết cả bản sắc.

Hồ, Vi một già một trẻ càng nói chuyện càng trở nên ý hợp tâm đầu, tựa hồ hai người hồi hận gặp nhau quá muộn.

Thực ra Vi Tiểu Bảo chỉ muốn lấy A Kha làm vợ, gã quyết chí vượt qua mọi khó khăn, theo đuổi y đến kỳ cùng. So với mối si tình của Hồ Dật Chi, gã hoàn toàn khác biệt. Có điều một người đối với Trần Viên Viên bằng mối thâm tình, một kẻ quyết chí lấy bằng được con gái Trần Viên Viên, chỗ động tâm tuy kẻ cao người thấp, mà bên trong vẫn có chỗ tương thông. Huống chi mối thâm tình của Hồ Dật Chi dẫu đầy lòng đã ngoài hai chục năm chưa từng thổ lộ cùng ai, bây giờ mới có dịp phát tiết đến độ cao hứng. Vì thế mà trước mặt quần hào, lão cũng tán thưởng con người đồng điệu. Trong lòng lão khoan khoái không bút nào tả xiết.

Thuyền đậu trên sông Liễu Châu, thuyền phu chưa được hiệu lệnh của Mã Điều Hưng không dám bơi về.

Mã Điều Hưng thấy hai người nói chuyện ý hợp tâm đầu cũng không tiện làm cho cụt hứng.

Ban đầu, y nghe mấy câu còn chịu được, sau càng nghe lâu càng không lọt tai, liếc mắt nhìn Ngô Lục Kỳ.

Ngô, Mã hai người cùng chau mày nghĩ bụng:

- Vi hương chủ chỉ là đứa trẻ nít chưa hiểu mối tình nam nữ đã đành, nhưng Hồ Dật Chi là người già cả mà không trang nghiêm, dạy gã thiếu niên vào con đường hư đốn.

Bất giác hai người đều nẩy lòng rở rúng lão.

Lại nghe Hồ Dật Chi nói:

- Tiểu huynh đệ! Chúng ta mới gặp nhau một lần đã coi như tình cố cựu. Cái khó ở trên đời là tìm được người hiểu lòng mình. Người ta thường nói "Tìm được người tri kỷ, chết cũng chẳng có gì đáng tiếc nữa" là phải lắm. Nay trước Hồ mỗ quen biết khắp thiên hạ mà không có lấy một người hiểu lòng mình. Bữa nay nhờ cơ duyên được gặp tiểu huynh đệ, chúng ta kết làm anh em nên chăng?

Vi Tiểu Bảo cả mừng đáp:

- Thế thì còn gì hay bằng!

Đột nhiên gã ngân ngừ nói tiếp:

- Nhưng có điều không ổn rồi.

Hồ Dật Chi hỏi:

- Điều gì?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nếu sau này chúng ta hoàn thành tâm nguyện: Hồ đại ca lấy Trần Viên Viên, tiểu đệ lấy được A Kha, khi đó đại ca biến thành lão trượng nhân mà lại hô huynh gọi đệ là không đúng cách.

Ngô Lục Kỳ và Mã Điều Hưng nghe gã nói câu này không nhịn được bật lên tràng cười ha hả.

Hồ Dật Chi đột nhiên biến sắc, tức giận nói:

- Hỡi ôi! Rút cuộc thì người vẫn chưa hiểu được tình ý của ta đối với Trần Viên Viên. Suốt đời và cho hết kiếp, ta quyết không chia một ngón tay ra để đụng vào tà áo nàng. Nếu ta nói lão thì sẽ như cái bàn này.

Lão vừa nói vừa giơ tay trái lên bỏ xuống.

Chát một tiếng, chiếc bàn nhỏ trong thuyền bị sạt một góc. Hồ Dật Chi cầm lấy miếng bàn vỡ, hai tay xoa vào nhau, bụi gỗ rơi xuống lả tả.

Ngô Lục Kỳ khen:

- Hảo công phu!

Hồ Dật Chi trợn lòng trắng mắt lên lườm y, miệng lẩm bẩm:

- Võ công thì làm cái quái gì? Mối thâm tình của ta mới ít kẻ bì kịp. Lão này không đáng là tri kỷ của ta.

*** vietkiem.com ***

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯƠI CHÍN
NGÔ LỤC KỲ HÁT KHÚC TRẦM GIANG